

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 426/2025-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára a Petra Straku (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Pavlom Dudíkom, Jilemnického 2, Trenčín, proti postupu a uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2Tos/51/2025 z 22. mája 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. júna 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením krajského súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ požaduje zrušenie napadnutého uznesenia, prepustenie z väzby na slobodu, priznanie finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania.

2. Sťažovateľovi bolo uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Trenčíne č. k. ORP-708/1-VYS-TN-2024 z 2. decembra 2024 vznesené obvinenie vo veci prečinu podvodu. Uznesením Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1Tp/63/2024 z 5. decembra 2024 bol vzatý do väzby a následne bola 3. marca 2025 podaná na okresnom súde obžaloba z 28. februára 2025. Uznesením z 18. marca 2025 rozhodol okresný súd o ponechaní sťažovateľa vo väzbe a o tom, že sa jeho väzba nenahrádza. Zamietnutá bola aj jeho žiadosť o prepustenie z väzby z 22. apríla 2025, a to uznesením z 24. apríla 2025.

3. Proti rozhodnutiu z 24. apríla 2025 podal sťažovateľ 25. apríla 2025 sťažnosť. Vec bola predložená krajskému súdu na rozhodovanie 15. mája 2025. Napadnutým uznesením krajský súd zamietol sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú. Sťažovateľ poukazuje na to, že rozhodnutie mu bolo doručené až 16. júna 2025.

II. Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ namieta, že v jeho väzobnej veci nebolo rozhodnuté urýchlene, ako sa to vyžaduje v trestnom (a osobitne vo väzobnom) konaní, keď od predloženia súdneho spisu sťažnostnému súdu na rozhodovanie (15. mája 2025) do doručenia rozhodnutia obhajcovi sťažovateľa (16. júna 2025) uplynulo 32 dní. Poukazuje na rozhodovaciu prax ústavného súdu (napríklad II. ÚS 201/2024), podľa ktorej požiadavke, aby súd bezodkladne rozhodol o zákonnosti väzby, nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne a nemôže jej zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni dobu jedného mesiaca ani nečinnosť trvajúca týždne.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ síce v podanej ústavnej sťažnosti namieta nielen postup krajského súdu, ale aj samotné sťažnostné väzobné rozhodnutie, avšak v podanej ústavnej sťažnosti úplne absentuje argumentácia, z ktorej by bolo možné zistiť, v čom vidí sťažovateľ porušenie svojich práv, pričom uvedenie konkrétnych skutkových a právnych dôvodov, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd, je podstatnou náležitosťou ústavnej sťažnosti podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). V časti ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namieta samotné uznesenie krajského súdu sp. zn. 2Tos/51/2025 z 22. mája 2025, preto ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

6. Z čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, ktorými sa zaručuje osobná sloboda, možno vyvodiť aj právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná (III. ÚS 7/00, I. ÚS 299/2019).

7. Aj keď sa jednotlivé lehoty z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenia posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú týmto požiadavkám (III. ÚS 7/00, I. ÚS 18/03). Požiadavke, aby súd bezodkladne rozhodol o zákonnosti väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (III. ÚS 126/05, II. ÚS 86/2019, II. ÚS 400/2019 a i.).

8. V rámci posúdenia dôvodnosti ústavnej sťažnosti posudzoval ústavný súd „len“ jej časť týkajúcu sa rozhodovania krajského súdu, pretože sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojich práv výlučne postupom krajského súdu. Ústavný súd je pritom viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania (§ 45 zákona o ústavnom súde), a preto môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite ústavnej sťažnosti (osobitne v prípadoch, keď je sťažovateľ právne zastúpený).

9. Vo vzťahu k namietanému postupu krajského súdu si ústavný súd vyžiadal (ešte pred predbežným prerokovaním ústavnej sťažnosti) od krajského súdu chronológiu procesných úkonov, z ktorej vyplývajú nasledovné skutočnosti:

10. Vec bola predložená krajskému súdu na rozhodovanie 15. mája 2025. Dňa 22. mája 2025 sa vo veci uskutočnilo neverejné zasadnutie, na ktorom krajský súd rozhodol napadnutým uznesením vo veci jeho sťažnosti proti zamietnutiu jeho žiadosti o prepustenie z väzby. Samotné rozhodnutie bolo vypracované 2. júna 2025 a expedované 3. júna 2025. Sťažovateľovi bolo napadnuté uznesenie doručené do ústavu na výkon väzby 6. júna 2025, právnenému zástupcovi bola poštová zásielka uložená na pošte 5. júna 2025, pričom fyzicky ním bola prevzatá 16. júna 2025.

11. Ústavný súd toto vyjadrenie krajského súdu sťažovateľovi nedoručoval na vyjadrenie s ohľadom na to, že išlo len o chronológiu vykonaných procesných úkonov.

12. Z tejto chronológie teda vyplýva, že konanie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby trvalo na krajskom súde od predloženia súdneho spisu krajskému súdu (15. máj 2025) do okamihu doručenia rozhodnutia sťažovateľovi 22 dní (6. jún 2025) a do okamihu doručenia právnenému zástupcovi sťažovateľa 32 dní (16. jún 2025).

13. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že doba rozhodovania o pozbavení osobnej slobody sťažovateľa síce presiahla na krajskom súde dobu jedného mesiaca, avšak ústavný súd vzal pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa do úvahy v prvom rade skutočnosť, že samotnému sťažovateľovi bolo rozhodnutie doručené už 6. júna 2025 a právny zástupca sťažovateľa si zásielku mohol prevziať už 5. júna 2025. Skutočnosť, že tak urobil až o 11 dní neskôr, nemožno pričítať na ťarchu krajského súdu, ktorý túto skutočnosť nevedel ovplyvniť.

14. Ústavný súd zároveň v okolnostiach posudzovaného prípadu nevidel žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by boli (v kontexte práva na prednostné a urýchlené rozhodnutie o väzbe) spôsobilé spochybníť ústavnú akceptovateľnosť napadnutého postupu krajského súdu.

15. Požiadavka „urýchlenosti“ je v konaní pred sťažnostným súdom zároveň aj v zmysle rozhodovacej praxe ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva menej prísna (IV. ÚS 78/2019, II. ÚS 16/2024; rozsudok vo veci Abdulkhakov proti Rusku z 2. 10. 2012, sťažnosť č. 14743/11, bod 198; rozsudok vo veci Shcherbina proti Rusku z 26. 6. 2014, sťažnosť č. 41970/11, bod 65). Rozhodovanie sťažnostného súdu v trvaní 22 dní možno z pohľadu ochrany základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru akceptovať.

16. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

17. S ohľadom na už uvedené ústavný súd konštatoval zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti v časti, v ktorej sťažovateľ namietal priťahový postup krajského súdu pri rozhodovaní o jeho sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu o jeho žiadosti o prepustenie z väzby, a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

18. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu